

Thương ông

Ông bị đau chân
Nó sùng nó tấy
Đi phải chống gậy
Khập khiễng, khập khà
Bước lên thêm nhà
Nhấc chân quá khó
Thấy ông nhăn nhó
Việt chơi ngoài sân
Lon ton lại gần,
Âu yếm, nhanh nhâu:
“Ông vịn vai cháu,
Cháu đỡ ông lên.”



Ông bước lên thêm
Trong lòng sung sướng
Quảng gậy, cúi xuống
Quên cả đôn đau
Ôm cháu xoa đầu:
“Hoan hô thằng bé!
Bé thế mà khỏe
Vì nó thương ông.”

Đôi mắt sáng trong
Việt ta thủ thi:
“Ông đau lắm nhĩ?
Khi nào ông đau
Ông nhớ lấy câu
Bố cháu vẫn dạy



Nhắc đi nhắc lại:
- Không đau! Không đau!
Dù đau đến đâu,
Khỏi ngay lập tức.”
Tuy chân đang nhức,
Ông phải phì cười:
“Ừ, ông theo lời
Thử xem có nghiệm.”
Ông bèn nói liền:
“Không đau! Không đau!”
Và ông gật đầu:
“Khỏi rồi! Tài nhĩ!”
Việt ta thích chí:
“Cháu đã bảo mà...!”
Và móc túi ra:
“Biếu ông cái kẹo!”

